

MASTERPLAN

Pjotr Vreeswijk

Uitgeverij LetterRijn Leidschendam

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Eerste druk, oktober 2016

Herziene tweede druk, februari 2019

© 2019 LetterRijn

Auteur: Pjotr Vreeswijk

Redactie: Theo van Rijn

Grafische vormgeving: Uitgeverij LetterRijn

Uitgeverij: LetterRijn

Drukwerk: New Energy, Vianen

www.letterrijn.nl

isbn: 978-94-918757-9-3

Proloog

*5 april 1945, kort na middernacht
Kolce, Polen, 50 kilometer van de Tsjechische grens*

Op de donkere landweg tussen Kolce en Rudolfswaldau trapte Sturmbannführer Schwartz het gaspedaal van zijn dienstwagen tot op de bodemplaat in. De krachtige achtcilinder bulderde uit alle macht. Hij was onderweg naar misschien wel de belangrijkste opdracht in zijn leven.

Vluchtig controleerde de majoor zijn uniform en veegde, alsof het in het donker een wereld van verschil zou maken, de denkbeeldige kreukels in zijn groene uniformjas glad. Hierna keek hij in de zwarte zak op de stoel naast hem. Tevreden met wat hij zag, liet hij het gas los en daarmee begon het voertuig aan de laatste vijfhonderd meter van de reis.

Hij vroeg zich af of hij nog ongehinderd het terrein kon opkomen. Als ze hem herkenden, dan werd hij onmiddellijk gearresteerd. Misschien zouden ze hem zelfs doden, maar Schwarz had geen keus. Hij *moest* de gok nemen. Hij *moest*. De majoor hoopte op een wonder. Hij hoopte op vrije doorgang. Als dit niet het geval was, was er nog de mogelijkheid dat de jonge soldaat aan de poort geïntimideerd raakte door zijn hoge rang en hem de toegang tot het complex simpelweg niet zou durven weigeren. Als ook dit niet lukte, zou hij de inhoud van de zwarte zak gebruiken. Zijn plan, dat eigenlijk meer leek op een wanhoopsdaad, veranderde dan onherroepelijk in een zelfmoordmissie.

Terwijl Schwartz de slagboom van de toegangspoort naderde en stapvoets naar de poort reed, zag hij in het felverlichte wachthuisje een soldaat opstaan en naar buiten komen. Zijn geweer hing met de geweerband over zijn schouder. De soldaat was alleen. Schwartz stopte zijn voertuig precies voor de slagboom en rolde zijn raam naar beneden. ‘Guten Abend, Gefreiter. Schöner Abend, nicht?’

Zichtbaar geschrokken sprong de soldaat in de houding en bracht de majoor de Hitlergroet.

‘Heil Hitler.’

Kennelijk had de jonge man geen hoge officier achter het stuur ver-

wacht, maar eerder, zoals hij al zo vaak had gezien, een chauffeur van gelijke rang als hijzelf. Een sprankje hoop vulde zijn hart en Schwartz beantwoordde de groet van de soldaat met een ongeïnteresseerd knikje. Hij pakte onmiddellijk door. 'Ik heb haast, soldaat. Laat de majoor niet wachten.' Zonder de man aan de poort nog één blik waardig te gunnen, draaide Schwartz zijn raampje weer omhoog en keerde zijn gezicht naar de voorruit. Om de suggestie te wekken dat hij niet anders verwachtte van de overrompelde soldaat dan dat die hem zonder verdere vragen doorliet, nam hij het stuur demonstratief in beide handen.

De bluf werkte. De schildwacht liep zonder morren naar de slagboom en deed deze omhoog. Even moest Schwartz zich inhouden om niet te gretig weg te rijden. Heel beheerst trok hij op en reed de bosweg naar de hoofdingang van het in het Uilengebergte uitgehakte complex op. Nog één keer keek Schwartz in zijn achteruitkijkspiegel en zag hoe de soldaat terugliep naar zijn wachthuisje. Daarna draaide de Mercedes de bocht om en werd het weer aardedonker achter hem.

De opluchting van zo-even maakte al snel plaats voor verbijstering, toen hij het grote, open terrein voor de ingang van het complex bereikte en zag wat zich hier afspeelde. Het terrein, normaliter rond deze tijd stil en verlaten, bleek nu een helverlichte parkeerplaats voor kriskras door elkaar geparkeerde legervoertuigen. Opgejut door commando's blaffende SS-officieren zag Schwartz hoe tientallen soldaten het ondergrondse complex in hoog tempo in- en uitrenden. In hun handen droegen ze dozen, stapels papieren en allerlei andere voorwerpen, en overal tussen de geparkeerde voertuigen woedden kleine brandjes. Onmiddellijk besefte Schwartz: *Ik ben te laat.*

Het was nog maar een week geleden dat de moorden waren begonnen. De verbijstering bij Schwartz en zijn collega-wetenschappers was onmetelijk groot geweest, want het was toch nog maar een maand terug dat der Führer het complex had bezocht? Vol trots hadden ze hem de vorderingen laten zien, want alleen hun Wunderwaffen zou het afbrokelende rijk de overwinning nog kunnen schenken. En het wapen was nodig. Hitlers krankzinnige strategische zetten hadden het land aan de rand van de afgrond gebracht en nu was het aan de verliezende hand. Eigenlijk was dit nog een milde uitspraak; Duitsland was zo goed als verslagen en het wapen was allang te laat geweest. Kennelijk had hun leider zijn geloof in het Derde Rijk opgegeven en nu de Amerikanen

en Russen aan de poort stonden, had hij de SS opgedragen om alle betrokkenen bij het project der Riese op te ruimen. Niemand mocht zijn geheimen in handen krijgen.

En nu, terwijl Schwartz door de voorruit naar de branden keek waarin de geheimen van zijn creatie veranderden in rokerige geesten, leek alle hoop verloren. *Ik ben ten dode opgeschreven*. Zijn harts slag schoot omhoog. Hij *moest* in actie komen om het plan, dat hij met een aantal vertrouwelingen had beraamd, ten uitvoer te brengen. Misschien had Hitler zijn geloof in het Derde Rijk verloren, maar Schwartz wist wat zich binnen in de grotten van Osówka bevond. Alleen hij en der Führer zelf wisten wat Duitsland bijna in handen had. Onverslaanbaar zou het ze maken.

Alle gebrachte offers en al het bloed dat voor het wapen was vergoten, waren voor niets geweest toen bleek dat Hitler en zijn generaals voorzichtig en in het geniep met de vijand de voorwaarden van de ophanden zijnde capitulatie bespraken.

Al gauw bleek ook dat Schwartz tegen wil en dank een sleutelrol in zijn eigen reddingsplan zou gaan spelen. Alleen hij kende alle perverse geheimen en had het volledige overzicht. Schwartz was ook de enige die toegang had tot de beveiligde laboratoria. Of dat voordeel hem nu nog steeds ten deel viel, was nog maar zeer de vraag.

In een reflex zette de majoor de koplampen van zijn voertuig uit. Kennelijk had nog niemand in de georganiseerde chaos acht geslagen op de aanwezigheid van de grote Mercedes-Benz. Hij kon zich geen twijfel en tijdverlies meer permitteren. Hij moest *nu* handelen. Het grottenstelsel, met in totaal ongeveer 1.700 meter aan tunnels, had twee ingangen. Het complex betreden via de hoofdingang was nu uitgesloten. Hoewel Schwartz zo snel geen bekende gezichten had gezien, voor zover dit mogelijk was van deze afstand, was hij er bijna zeker van dat de manschappen die nu zo hard bezig waren met het vernietigen van zijn levenswerk, zijn gezicht *wel* kenden. Waarschijnlijk hadden ze zelfs opdracht gekregen hem te doden zodra ze een glimp van hem zouden opvangen.

De enige kans die hij nog had, was de oostelijke ingang hier zo'n vijfhonderd meter vandaan. Kalm en beheerst, om niet de aandacht op zijn weggrijdende voertuig te vestigen, draaide Schwartz naar links in de richting van een onverlicht bospad, weg van alle drukte op het voort-

rein en onderweg naar de oostelijke ingang. Schwartz stuurde de wagen door een lange bocht en kneep zijn ogen tot spleetjes in de hoop door de zwarte muur van bomen alvast een glimp van de secundaire toegang op te vangen. Zijn hart bonkte wild in zijn keel. *Alstublieft ... laat het daar leeg zijn.*

Een gevoel van euforie overspoelde hem dan ook toen hij tussen de bomen door een flits van de stalen deur in de rotswand zag. Niemand. Er was niemand. Hij kon zich niet meer inhouden en reed de laatste meters naar de ingang flink door. Daarna parkeerde hij de wagen in de pikzwarte schaduw van een rij bomen. Op het schrale lichtje boven de toegangsdeur na, was het aardedonker. Schwartz draaide de contactsleutel om en de motor van de Mercedes maakte zijn laatste omwenteling. Hierna bleef hij een moment doodstil zitten.

Pas toen Schwartz ervan overtuigd was dat hij alleen was, nam hij de zwarte zak van de rijdersstoel en stapte uit. Op een drafje liep hij door het grove grind naar de stalen deur. Daar knielde hij neer en graaide door de inhoud van de zwarte jutezak. *De sleutel. Waar is de sleutel?*

Hoewel de nachttemperatuur nauwelijks boven het vriespunt lag, brak het zweet hem uit. Hij moest zich herpakken, hij *moest* de rust zien te bewaren. Paniek kon hem nu wel eens de kop kosten. Een ogenblik sloot de majoor zijn ogen, haalde nog tweemaal diep adem en besloot de gehele inhoud uit de zak te halen. Met een paar snelle armbewegingen haalde hij zijn MP41 machinepistool, een aantal gevulde patroonhouders die hij direct in zijn zakken propte, twee steelhandgranaten en een sleutelbos uit de zak.

Met een ijzige klik ging de stalen deur van het slot en zwaaide open. De in het gesteente uitgehakte trap werd slechts zwak verlicht door wat spaarzame gloeilampjes. Terwijl Schwartz naar beneden tuurde, prikte een koude tocht vanuit het duister in zijn ogen. De bodem bleef onzichtbaar.

Vlug controleerde hij of zijn wapen geladen was en tastte hij met dezelfde hand op zijn rechterzij om zich ervan te verzekeren dat ook zijn pistool in de holster zat. Nu richtte hij de loop van zijn wapen het donker in en begon aan zijn sluipende afdaling naar de 240 meter lange gang onderaan de trap.

Na elke stap pauzeerde hij kort om ook maar het geringste geluid te kunnen opvangen. Hij hoorde slechts zijn eigen ademhaling en de echo

van zijn voetstappen. Schwartz hield zijn vinger krampachtig aan de trekker en daalde verder af. Halverwege de trap verstijfde hij; *Stemmen*. Hij kon duidelijk twee stemmen onderscheiden. Waarschijnlijk waren de mannen onderaan de trap niet uitermate alert, want aan het gelach te horen, moest er zojuist een grap zijn verteld.

Langzaam en met zijn rug langs de grillige wand daalde hij verder af. De eerder nog gedempte stemmen werden luider. Hij kon het gesprek letterlijk verstaan. De mannen bulderden van het lachen.

Schwartz was de gang onderaan de trap nu zo dicht genaderd, dat hij de eerste meters van de betonnen vloer al kon zien. Tot zijn schrik werden plots ook de bruine legerlaarzen van de soldaten zichtbaar. Ze stonden tegenover elkaar en schuifelden wat heen en weer.

Schwartz realiseerde zich dat zij zijn laarzen nu wellicht ook konden zien. Hij kwam onmiddellijk in actie en nam een van de steelhandgranaten uit zijn jaszak, trok aan het touw in de kop van het projectiel en gooide deze naar beneden. Kletterend viel het ding op de grond. De stemmen verstomden. Eigenlijk had Schwartz een luid *Granate* gevolgd door wegrennende voetstappen verwacht. Maar er kwam niets. In gedachten zag hij de twee wachtposten stomverbaasd kijken naar het explosief dat zojuist vanuit het trapgat tussen hun voeten was neergekomen. Hij zag ze staan daar beneden, terwijl ze als aan de grond genageld een zekere dood afwachtten.

De klap die volgde, deed het gruis uit het plafond als poeder op hem neerdalen. Schwartz voelde hoe de beukende drukgolf hem bruut tegen de traptreden smeed. Even bleef hij liggen. Heel even maar, want het gevaar van beneden was wellicht nog niet uitgeschakeld. Met een luide piep in zijn oren kwam de majoor overeind en richtte de loop van zijn wapen op de met witte rook gevulde gang. Stap voor stap, maar nu veel sneller dan eerst en met zijn vinger aan de trekker, daalde hij verder af.

Onderaan de trap, waar de rook al wat was opgetrokken, lagen de twee levenloze lichamen. De scherven van de granaat hadden hun uniformen aan repen gescheurd, terwijl de drukgolf de laars van een van de mannen met voet en al had afgerukt.

Schwartz had geen tijd om te rouwen. Hij moest door. Met een ruk richtte hij zijn vuurwapen op de betonnen ruimte waar de twee dode wachtposten hun dienst hadden gedaan. De uitwerking van de granaat was ook hier zichtbaar. Wat stoelen en een houten tafel waren door de kleine ruimte geslingerd. Ineens viel zijn oog op een derde militair. De versufte man lag bedolven onder wat puin tegen de muur.

Hij merkte Schwartz vrijwel gelijktijdig op en greep in een reflex naar zijn wapen. Maar Schwartz was hem voor. Zonder na te denken of te richten haalde hij de trekker over. De kogelregen trof de man in de romp. Het grijze beton achter hem kleurde donkerrood. Schwartz stond met het rokende wapen in zijn hand en bekeek het bloedbad dat hij zojuist had aangericht. Het kletterende geluid van de koperen hulzen op de grond schudde hem weer wakker. Hij had geen tijd te verliezen.

Schwartz haastte zich het gehavende wachtlokaal in en keek in de rondte. Rechtsachter in de hoek stond een stalen locker. Door de klapleunde het ding met verwrongen deuren half omgevallen tegen de muur. Er hing een groene uniformjas in. Precies wat ik nodig heb, dacht hij. Vlug verruilde hij zijn jas met die in de locker, want de officiersuitmonsteringen, die bij het binnenkomen zo cruciaal waren gebleken, konden hem nu gemakkelijk de kop kosten. Nadat Schwartz de jas had aangetrokken, nam hij de pet van het hoofd van de dode man op de grond. Het was misschien niet veel, maar hij zou in het schemerdonker best kunnen doorgaan voor een eenvoudige soldaat. Snel haalde hij de extra munitie en andere voorwerpen uit zijn oude jas en stopte het in de zakken van zijn vermomming.

Nu zette de majoor het op een lopen. Met zijn mitrailleur voor zijn borst rende hij over de betonnen platen dieper het complex in. Zo nu en dan sprong hij over een ondiepe plas of ontweek hij een obstakel, totdat hij een kruisende gang naderde. Vlak daarachter lag zijn laboratorium.

Op de hoek bleef hij staan en gluurde de gang in. Aan het eind zag hij de soldaten druk in de weer met dozen en papieren. Ze liepen verschillende kamers in en uit. Zo te zien was zijn lab, halverwege de donkere gang, nog niet aan de beurt geweest. Waarschijnlijk waren de soldaten het complex via de hoofdingang binnengestormd en lukraak begonnen met het intrappen van deuren in plaats van gericht te zoeken. Kennelijk wisten ze niet precies wat ze zochten of waar ze het moesten zoeken. Dit was in Schwartz' voordeel, maar hij moest wel opschieten. Vroeg of laat zou zijn lab aan de beurt zijn.

Hij zette de kraag van zijn jas omhoog en trok zijn pet nog wat verder over zijn hoofd. Hierna draaide hij de hoek om. Recht op de mannen verderop af. Met grote stappen beende hij door de smalle gang. Hij hield zijn blik op de grond.

Naarmate hij dichter in de buurt kwam, werd het geluid van de plun-deraars luider en keek hij voor het eerst op. Hij was de soldaten zeer dicht genaderd. Hij zag de damp van hun adem en bezwete voorhoof-

den. Hij kon zelfs het schuifelende geluid van hun gevechtslaarzen op de zanderige vloer horen. De mannen werkten in stilte. Gelukkig waren ze zo druk bezig in de aangrenzende vertrekken, dat nog niemand hem had opgemerkt toen hij bij de stalen deur van zijn laboratorium kwam. Haastig draaide Schwartz aan verschillende knoppen, stak vervolgens zijn speciale sleutel in het sleutelgat en draaide hem rond. Met een luide klik ontgrendelde het slot. Hij was binnen.

Vlug keek hij of niemand hem zag, waarna hij de zware deur uit zijn metalen kozijn trok. Een klein stukje maar. Niet verder dan hij nodig had om ertussendoor te glippen. Schwartz waande zich redelijk veilig en verdween naar binnen. De ruimte was half verlicht. Het leek hem ook beter dit zo te laten. Hij kende er immers feilloos de weg en in het halfdonker zou zijn marginale vermomming, als hij werd betrap, misschien nog even standhouden.

Hij ging razendsnel te werk. Op een van de werkbanken voor hem legde hij zijn wapen neer en daarna liep hij onmiddellijk naar een kluis achter in de kamer. Schwartz knielde en opnieuw draaiden zijn handen aan verschillende knoppen. Hij ademde snel en zijn hart bonsde in zijn keel toen hij met trillende handen aan het grote wiel in het midden van de kluisdeur draaide. Een licht aan de binnenkant sprong aan en Schwartz kneep zijn ogen tot spleetjes.

Daar lagen ze ... Onderin, in het midden van de kluisvloer, lag zijn heilige graal. Het was nog altijd ongelooflijk dat de twee zwarte bolletjes ter grootte van een golfbal een dergelijke gigantische macht vertegenwoordigden.

Schwartz pakte beide bollen in zijn hand en merkte, zoals altijd als hij ze aanraakte, het onevenredig zware gewicht. Hij stopte ze oneerbiedig in zijn jaszak. Achter in de kluis lag ook nog een leren map. Ook deze pakte Schwartz en stopte hem onder zijn jas.

Hierin zaten de geheimen van de machine zelf. Helaas was die niet meer te redden. Het apparaat, dat opgesteld stond in een hoge watertoren elders op het onderzoeksterrein, viel vanwege zijn omvang niet te verplaatsen en was naar alle waarschijnlijkheid al door zijn nieuwe vijanden tot schroot gemaakt. In gedachten zag Schwartz de mannen met de sloophamers voor zich. *Domme klootzakken*. Zij zouden de rekening voor het vernielen van het apparaat nog wel gepresenteerd krijgen als ze getroffen werden door de dodelijke stralingsziekte die ze gegarandeerd zouden krijgen. Het deerde hem niet. Het was hun eigen domme

schuld en nu hij in bezit was van haar duivelse product *en* de map, zou hij het kunnen herbouwen en verbeteren.

Plotseling hoorde Schwartz - die nog steeds geknield zat bij de geopende kluis - de krakende scharnieren van de zware toegangsdeur van zijn lab. Een aantal soldaten stormde de ruimte binnen. Snel keek hij naar zijn wapen op de werkbank, maar realiseerde zich dat hij geen schijn van kans had om het te pakken. Ook al zou hij het in handen krijgen, dan nog zou hij het nooit tegen ze kunnen gebruiken. Het lab zou onherroepelijk zijn tombe worden. De overmacht was te groot.

In een flits vormde de list zich in zijn hoofd. Het was riskant, een grote gok, dat wel. Maar tegelijk ook de enige manier, wist Schwartz. Hij stond op, draaide zich om naar de soldaten - inmiddels waren er meerdere binnengekomen - en riep triomfantelijk: 'Alles moet hier weg. Dit is de ruimte waarnaar we op zoek zijn. Vernietig alles wat hier staat.'

Om zijn woorden kracht bij te zetten, pakte hij een stapel archiefmappen van een werktafel en gebaarde met zijn hoofd naar een van de soldaten dat die de stapel papier van hem moest overnemen. De list had gewerkt. Kennelijk had niemand in de gaten dat Schwartz al eerder in de ruimte was; de soldaat pakte de mappen van hem over en liep het lab er weer mee uit. Vervolgens liep Schwartz naar de opgestapelde dozen in de hoek van het vertrek.

'Kom op, mannen, laten we dit hok snel leegtrekken. Zorg dat alles hier op de brandstapel eindigt.'

Schwartz pakte een van de dozen en gaf deze aan een soldaat die naast hem stond. 'Hier, pak aan.' Nu pakte Schwartz er zelf eentje en liep daarmee het laboratorium uit. Blikken staken als denkbeeldige dolken in zijn rug terwijl hij zich tussen de mannen door een weg naar buiten zocht. Het moment van betrappt worden, leek dichterbij dan ooit en Schwartz verwachtte dan ook ieder moment in de kraag te worden gevat. Hij kneep zijn ogen stijf dicht en hield zijn adem in terwijl hij naar het einde van de gang liep. Hij moest zichzelf bedwingen om niet te gaan rennen. Maar er was niemand die hem tegenhield. Niemand die zijn naam schreeuwde.

Toen hij de hoek om was, smet hij de doos neer en rende zo hard als hij kon naar de uitgang. Bij het wachtlokaal sprong hij soepel over de twee dode soldaten heen en snelde de trap op. Halverwege de lange tunnel voelde de koude nachtlucht als vrijheid op zijn gezicht. De groene deur stond nog open. Piepkleine sneeuwvlokjes dwarrelden hem tegemoet.

Deel Een

Maandag 13 januari 2016, Brussel, België

Ondanks het vroege uur was het een drukte van jewelste in het Leopoldskwartier in Brussel. In de Brydelstraat stond een lange file en ook op het trottoir was het druk. Het was koud en het sneeuwde licht. Veel voetgangers droegen mutsen en sjaals. De meesten hadden chique overjassen of mantels aan, met in hun gehandschoende handen een ak-tetas, een vers gedrukte ochtendkrant of een dampende kop koffie van Starbucks.

Alex De Klerck, een veertigjarige Fransman, sloeg aan het einde van de straat rechtsaf, waar de bedrijvigheid zelfs nog groter was. Er klonk een constant rumoer van minstens vijftien verschillende talen door elkaar, en overal in de wijk waar het Europese parlement zetelde, hing de geur van zoete broodjes, hete koffie en sigarettenrook. De koude ochtendnevel leek de geur te intensiveren, alsof het bevroor en roerloos in de lucht bleef hangen.

Alex, zoon van een Zuid-Afrikaanse vader en een Belgische moeder, hield van dit soort ochtenden. De internationale sfeer en coulance waarmee elkaar kruisende ambtenaren, lobbyisten, juristen en Euro-parlementariërs elkaar lieten voorgaan, gaf hem een gevoel van klasse en eenheid. Nergens in Europa was het bestaan van de Europese Unie beter voelbaar dan hier.

Op het Schumanplein, een groot verkeersplein dat wordt omringd door enorme kantoorkolossen, sloeg De Klerck weer rechtsaf en liep over het brede trottoir naar de Korteberglaan. Hier was het hoofdkwartier van zijn werkgever, de Europese dienst voor extern optreden (EEAS), gehuisvest. Een vrij somber, postmodern kantoorpand van zeven verdiepingen, dat nauwelijks opviel tussen de andere gebouwen.

Misschien dat de organisatie bewust voor het grauwe gebouw had gekozen want naast de EEAS, dat overigens het overgrote deel van het kantoorgebouw claimde, was op de zevende verdieping ook nog het veel kleinere EU INTCEN gevestigd; het EU Intelligence Centre. Deze nieuw opgerichte Europese veiligheidsdienst was weinig geheim en haar doelstellingen waren simpel: informatie verzamelen en zoeken

naar vroege signalen van dreigende gevaren, zoals terroristische aanslagen, in om het even welke uithoek. Toch bezat INTCEN tevens een schimmigere, van de buitenwereld afgesloten afdeling: *OPERATIONS* of *OPS*.

Deze geheime afdeling, die bestond uit een directeur en een handjevol specialisten uit andere Europese geheime diensten, politiekorpsen en het leger, kon zijn mensen bij de eerste signalen van dreiging waar dan ook ter wereld inzetten. Alex was er vanaf de oprichting zeer nauw bij betrokken geweest. Met zijn expertise op het gebied van contraterorisme behoorde hij tot de topmensen in Frankrijk. Vooral zijn loopbaan en ervaring in het Franse vreemdelingenlegioen hadden hem tot een zeer bekwaam vakman gemaakt.

Met beide handen diep weggestoken in zijn jaszakken beklom Alex in twee rappe sprongen het trapje voor de entree van het kantoorpand. Eenmaal binnen werd hij vanachter een brede balie door een receptioniste op een allervriendelijkst glimlachje getrakteerd. Alex beantwoordde haar groet eveneens met een glimlach en liep energiek door naar het einde van de centrale hal. Hier hield hij zijn pasje voor een klein rood lampje en stapte een ronde, transparante cabine binnen. De eenpersoonsruimte sloot automatisch, vergeleek zijn biometrische gegevens met de ingevoerde data op het toegangspasje en verschaftte hem daarna toegang tot de liftzijde.

Zeven verdiepingen hoger volgde een herhaling van wat zich beneden had afgespeeld.

Weer een receptioniste, die hem naast met een glimlach nu ook met zijn achternaam begroette, gevolgd door soortgelijke veiligheidsdeuren. Nu Alex ook de tweede barrière had genomen en eindelijk binnen was, liep hij direct door naar het kantoor van zijn directeur Janet Sloand.

Sloand, een Britse, was geen knappe vrouw maar door haar sportieve levensstijl zag ze er voor haar vijftig jaar zeer jeugdig uit. Ze had de uitstraling van een echte veldagent. Haar alerte ogen en getrainde lichaam verrieden dat er onder haar keurige mantelpak een uiterst vaardige agent schuilging. Alex waardeerde dit in haar. Sloand was iemand met wie hij graag, in tegenstelling tot met een hoop andere bazen, in het veld opereerde. Haar jarenlange ervaring bij vele overheidsinstanties, waaronder MI6, maakte haar tot een icoon in zijn wereld.

Alex stapte de wachtkamer voor haar kantoor binnen. De jonge vrouw achter het bureau keek op en zei: 'Goedemorgen, Alex. Je kunt gelijk doorlopen naar de kamer van mevrouw Sloand. Ze verwacht je al.' Haar blik heeft iets speels en uitdagends, dacht Alex en terwijl hij doorliep naar de kamer van de directeur, beantwoordde hij haar kleine flirt met een subtiele knipoog.

'Dank je, Natalia.'

Sloand stond achter haar mahoniehouten bureau met een dossier in haar hand. Op haar neus bevond zich een klein leesbrilletje. Ze bestudeerde de stukken aandachtig en merkte daardoor Alex pas voor het eerst op toen hij vlak voor haar stond. 'Alex, goedemorgen. Koffie?' vroeg ze, terwijl ze vanuit de map opkeek. Nog voordat Alex had kunnen antwoorden, liep ze al naar een koffietafel onder het grote raam. 'Zwart, toch?'

'Ja lekker, mevrouw, graag.'

Alex plofte neer in een bruine lederen fauteuil in het midden van het kantoor. Hij voelde zich geheel op zijn gemak bij mevrouw Sloand. Hoewel hij haar niet tutoyeerde en haar tijdens zakelijke aangelegenheden nooit bij haar voornaam noemde, hadden ze een goede band. Ze waren de afgelopen jaren in de periode van de oprichting van *OPERATIONS* veel met elkaar opgetrokken. Niet dat Alex binnen de organisatie officieel die rol had, maar voor Sloand was hij haar voornaamste adviseur en vertrouweling. Zeker als het ging om veldaanlegingen binnen de opsporingsdienst.

Sloand zette twee dampende mokken op tafel en nam plaats op de fauteuil tegenover hem. Ze kwam onmiddellijk ter zake. 'Goed dat je er bent, Alex. Ik wil een kwestie met je bespreken.' Ze schoof de map over tafel naar hem toe. 'Ik wil dat je hier even naar kijkt.'

Alex opende de map en keek hem vluchtig in. Snel scande hij de eerste documenten, die bestonden uit enkele satellietfoto's en wat geografische informatie. Ook de grote rode stempels met het woord *GEHEIM* ontgingen hem niet. Eigenlijk zijn ze overbodig, dacht hij, want vrijwel alles wat tussen deze muren werd besproken, was strikt geheim.

Verder viel zijn oog op een grote rode cirkel onderaan een van de foto's. Het kon van alles betekenen. Hij dacht er niet veel bij en haalde zijn schouders op.

'Dit zijn satellietbeelden van ...?' Alex bekeek de foto's nogmaals, maar kon de exacte locatie zo snel niet ontdekken.

‘Soedan. Dit zijn foto’s van het grensgebied tussen Zuid-Soedan en Soedan,’ maakte Sloand zijn zin af.

Alex knikte. Maar behalve de rode cirkel kon hij er niets bijzonders aan ontdekken. Hij ging ervan uit dat Sloand hem zo dadelijk wel zou vertellen waar hij naar keek.

‘Die rode cirkel,’ vervolgde Sloand, ‘is een gebied ter grootte van Luxemburg. Ruim 2.500 vierkante kilometer, dunbevolkt, voornamelijk door nomaden. Volgens de laatste schattingen betreft het ongeveer 25.000 mensen.’ Sloand pauzeerde kort. ‘En nu komt het. Via zeer ongebruikelijke kanalen druppelen er signalen binnen dat zich daar een vreselijke slachting onder die nomaden heeft afgespeeld.’

Televisiebeelden van de regio flitsten door Alex’ gedachten. De burgeroorlog tussen het islamitische bewind in het noorden en de rebelenlegers in het zuiden. En later de etnische zuiveringen in de regio Darfur. Heel erg allemaal, maar wat maakte dit laatste incident dan zo bijzonder dat Europa erin geïnteresseerd was. Of zijn eigen organisatie?

Het was alsof Sloand zijn gedachten kon lezen. Ze begreep zijn reactie. Wellicht zou ze zelf ook zo hebben gereageerd als ze de verontrustende details niet kende. Maar ze kende ze wel. En die baarden haar ernstige zorgen. ‘We hebben informatie dat er honderden, zo niet duizenden mensen zijn gedood bij een explosie.’ Ze pauzeerde even en sprak de volgende woorden langzaam en een voor een uit: ‘Eén enkele explosie.’

Nu zag Sloand dat ze zijn onverdeelde aandacht had. Alex richtte zich op in de stoel. Eén enkele explosie? Zoveel doden? Er was geen enkele bom, behalve een atoombom, in staat om in één klap duizenden doden te veroorzaken. En al helemaal niet in zo’n dunbevolkt gebied, dacht Alex. Er moest iets niet kloppen aan het verhaal, want een atoombom konden ze niet hebben daar. *Toch?* Hooguit misschien een vuile bom, maar dan nog ... Nee, het was onmogelijk.

‘Hoe betrouwbaar is die informatie?’ De twijfel klonk door in zijn stem.

‘Zeer betrouwbaar,’ antwoordde Sloand kortaf. Ze sloeg haar armen over elkaar en keek peinzend voor zich uit. Alex meende te zien dat zijn baas met een dilemma zat. Ze liet het achterste van haar tong niet zien en Alex dacht onmiddellijk terug aan haar opmerking van zo-even over de *zeer ongebruikelijke wegen*. Wat bedoelde ze hiermee? Zou hij het haar vragen?

Maar Sloand was hem voor en ging zuchtend verder. ‘Helaas hebben

we in de regio geen echt betrouwbare vrienden. Maar via een woordvoerder van Humans for Humans, een hulporganisatie die in die regio actief is, hebben we begrepen dat zij niet meer in het gebied worden toegelaten. De grenzen worden door zwaarbewapende troepen potdicht gehouden en er zouden zich getuigen en misschien zelfs slachtoffers van de explosie bij hen hebben gemeld.' Sloand stond op en liep naar haar bureau. 'Wat mij betreft zijn de signalen serieus genoeg om te onderzoeken, Alex.'

'Waar denkt u aan?' Alex ging enigszins achterover zitten.

Sloand draaide zich naar hem om en keek hem nu strak aan. 'Eén enkele explosie en duizenden doden? In een gebied met een dergelijke geschiedenis?' Met haar lippen strak op elkaar schudde ze haar hoofd. 'Ik weet niet waar ik aan moet denken, Alex. Eerlijk, ik weet het niet. Maar ik wil dat jij een team samenstelt en daarmee naar Khartoem afreist. We weten gewoon te weinig en we kunnen de signalen niet negeren. Het kan van alles zijn. Misschien is er een fabriek de lucht ingevlogen of ...' Ze schudde weer haar hoofd. Ze was aan het gissen. 'Zeg jij het maar?'

'Oké, mevrouw Sloand. Wanneer wilt u dat ik vertrek?'

*Drie maanden eerder**Grensgebied Soedan, Zuid-Soedan, 780 kilometer ten zuidwesten van Khartoem*

Twee bewakers patrouilleerden, met hun Kalasjnikovs over de schouder, sloffend over een verhard zandpad. Onder een wolkenloze sterrennacht bleven de mannen even staan om hun zelfgedraaide sigaretten aan te steken. De dikke blauwe rookwolken stegen amper op en maakten het spoor zichtbaar dat de mannen achterlieten toen ze weer verder liepen.

Een volle maan verlichtte het dorp dat hoofdzakelijk bestond uit bruine tenten en gammele bouwsels van hout en golfplaat. De twee bewakers, met hun pikzwarte gezichten en bruine gewaden, waren druk met elkaar in gesprek. Op wat dierengeluiden na was het stil in het dorp. De nacht was fris, want het was de koele tijd van het jaar. Overdag kon de temperatuur tot zo'n dertig graden oplopen om 's nachts weer te dalen naar een graad of tien.

Midden in het dorp brandde een kampvuur waar wat andere mannen omheen zaten. Het vuur knetterde en piepkleine oranje vonkjes vlogen de donkere lucht in. Na hun rondje ploften de bewakers bij het vuur neer en gaven hun wapens over aan twee andere mannen die net morrend waren opgestaan om langs dezelfde route als hun voorgangers te surveilleren.

Net toen de twee nieuwe bewakers zich wilden omdraaien om aan hun patrouille te beginnen, werden de mannen opgeschrikt door een luide, schelle knal hoog boven het dorp. De dreun echode na in de omliggende heuvels en boven het dorp zweefde ineens een enorme vuurbol, waardoor de hele nederzetting zich plotsklaps weer in het daglicht leek te bevinden. Er klonk een dreigend, sissend geluid alsof er van binnenuit iets heftig ontbrandde. De mannen rond het vuur keken er gebiologeerd naar. Niemand sprak.

Door de klap waren enkele vrouwen en kinderen gewekt, die nu slaperig uit hun tenten en provisorische huisjes kwamen om net als de

mannen gehypnotiseerd naar de oranje vuurbal boven hun tentenkamp te staren. Ze voelden de hitte op hun gezichten en hielden de handen beschermend voor hun ogen. Langzaam leek er iets te veranderen. Het sissende geluid werd verdrongen door iets anders. Iets veel dreigender. Onheilspellender. Een lage bromtoon, pulserend als een hartslag, daalde over de bewoners neer. Eerst rustig, maar daarna steeds sneller. Steeds luider.

Wat niemand nog had gezien, was dat het kampvuur was uitgegaan. Zandkorrels trilden zachtjes los en de golfplaten huisjes maakten krazende en kletterende geluiden. De grond beefde en het zand steeg op tot kniehoogte. Pas toen het te laat was, ontwaakten de dorpelingen uit hun trance. Er stond iets vreselijks te gebeuren. De meeste mannen rond de vuurplaats keken elkaar met droge, opengesperde ogen aan. Anderen grepen instinctief naar hun wapens en vrouwen tilden hun kinderen op.

Het pulserende geluid accelereerde gigantisch en een misselijkmakend, oorverdovend geluid beukte wreed op de dorpelingen in. Gillend en schreeuwend vielen ze met de handen voor de oren neer, terwijl het bloed tussen hun vingers door naar buiten spoot. Het zand steeg nog hoger en veroorzaakte een verstikkende zandstorm.

Op een zanderige heuvel en vanaf een afstand waar het schreeuwen niet langer hoorbaar was, stond een boomlange, blanke man. Zijn driekwart lange, zwarte jas wapperde zachtjes in de wind. Hij hield een verrekijker voor zijn ogen waarmee hij naar het verlichte dorpje in de vallei keek. Kennelijk deed het hem goed wat hij zag. Zijn smalle lippen vormden zich tot een mager glimlachje onder zijn opvallende neus.

Zonder zijn blik van het dorp af te wenden, pakte hij een beveiligde mobiele telefoon uit zijn jaszak en klapte het apparaat in één beweging open. Met zijn tanden trok hij de antenne uit en vervolgens hield hij de telefoon tegen zijn oor. Heel even wachtte hij alvorens te spreken. 'Alles loopt volgens plan. We zitten in de laatste fase,' sprak hij op kille toon. Een kort moment was de man stil. Hij luisterde aandachtig. Hierna ging hij verder. 'Nee, het wapen zelf is perfect. Precies zoals u zei, mijnheer.' Hij liet een kort lachje horen en ging toen op ernstige toon verder. 'Ik ben alleen bang dat de Zwitser toch een obstakel gaat worden.' Weer luisterde hij even, om vervolgens te reageren met: 'Dat zal geen probleem zijn. Ik zorg er persoonlijk voor.'

Abrupt hing hij op. Zijn glimlach werd breder. ‘Geen probleem, ik zorg er persoonlijk voor,’ mompelde hij zachtjes in zichzelf.

‘Mijnheer.’

De Neus draaide zich abrupt om en keek de man die hem zojuist uit zijn concentratie had gehaald strak aan. Deze was duidelijk geschrokken van de plotselinge beweging en ging op weifelende toon door.

‘Mijnheer, de ... de ... de Zwitser zegt dat het experiment ten einde is. Hij wil weg.’

Met zijn duim wees hij naar een Iveco-vrachtwagen die een stukje terug geparkeerd stond.

Minachtend keek De Neus langs de man naar de vrachtwagen en blafte: ‘Weg? Zeg tegen hem dat als de hagel voorbij is, we het voor vanacht voor gezien houden. Morgenochtend bekijken we het resultaat. Daarna gaan we weg. Niet eerder.’ Zonder zijn antwoord af te wachten draaide De Neus zich weer naar het dorp en hield de verrekijsker opnieuw voor zijn ogen.

Ondertussen was de vuurbol bijna verdwenen en De Neus liet de verrekijsker zakken. Hij spitste zijn oren. In de verte dacht hij heel zacht de kleine plofjes in het zand te horen. Wellicht was het zijn verbeelding, maar toch plooidde hij zijn lippen opnieuw in een wrange glimlach.